

[Holger K. Nielsen]

her er formuleringerne specielt om boligejerne så fulde af modsigelser, at det næsten med sikkerhed kan siges, at der ikke vil ske noget som helst.

Problemet er i al sin enkelthed, at denne regering er en bastard, som alene er dannet af taktiske grunde. Det er umuligt at vurdere forhandlingsforløbet anderledes. Den 15. januar pegede Socialdemokratiet, Det Radikale Venstre og SF på formanden for Socialdemokratiet som forhandlingsleder. CD og Kristeligt Folkparti pegede på hr. Henning Dyremose. På den baggrund var det unægtelig lidt særpræget, at Socialdemokratiet få dage efter var i realitetsforhandlinger om en fælles regering med CD og De Kristelige, hvorimod SF brutalt og kynisk blev kørt ud på et sidespor.

Socialdemokratiet har måske ønsket at fastholde støtten fra midterpartierne også efter næste valg – det kan være det taktiske hensyn – men er det ikke for fattigt, at sådanne taktiske hensyn bliver bestemmende for den politiske udvikling? Især CD er gået ind i regeringen med det klare formål, at den borgerlige regerings økonomiske politik skal fortsætte, og det har vi til fulde fået bekræftet under debatten tidligere i dag – og det samme i høj grad med De Radikale. Er det virkelig acceptabelt for Socialdemokratiet?

I begyndelsen af 1970'erne proklamerede den daværende formand for Socialdemokratiet, hr. Anker Jørgensen, at Socialdemokratiet lå til venstre for midten. Ja naturligvis, havde jeg nær sagt, hvor skulle Socialdemokratiet ellers ligge? – men alligevel nager tvivlen med det Socialdemokrati, man ser nu.

Tvivlen bliver ikke mindre, når man eksempelvis kan læse et interview med den nye statsminister i Berlingske Tidende den 27. januar, hvori statsministeren siger følgende: »Den tid er for længst forbi, hvor man kan bruge begreber som til venstre og til højre for midten. Vi skal se på regeringsgrundlaget, og her er nøgleordet nyrealisme. Kombinationen af grøn linje og en sammenhængende skattereform og arbejdsmarkedspolitik skal erstatte de gamle, bureaukratiske ordninger, vi kender. Men samtidig er det også en regering, hvor . . .«.

Her bliver statsministeren afbrudt af den kvikke kvindelige journalist, som siger: »Jo, men spørgsmålet gik på, om Socialdemokratiet stadig er forankret til venstre for midten?« Og læg så mærke til statsministerens svar:

»Du kan se, hvor min skilning sidder. Den sidder til venstre for midten . . . øh, gør den ikke? Nå, i hvert fald hvis jeg ser mig selv i spejlet . . . og mit hjerte sidder også på rette sted, så selvfølgelig er Socialdemokratiet stadig indbegrebet af de holdninger, jeg . . . Men Socialdemokratiet skal også samarbejde med de tre partier, og det er det, vi nu har udmøntet!«

Det sidste er korrekt, men jeg tvivler altså på, at hr. Anker Jørgensen ville have svaret så florumvundet på et spørgsmål, der er så simpelt. Tillad mig derfor at spørge endnu en gang: Står Socialdemokratiet stadig væk til venstre for midten? Spørgsmålet kan besvares ret simpelt med ja eller nej, og jeg tror, at mange mennesker – ikke mindst socialdemokratiske vælgere – er interesseret i at få det klare svar på spørgsmålet, som statsministeren ikke var i stand til at give til Berlingske Tidende den pågældende dag.

Som sagt er det uklart, hvordan regeringens konkrete politik vil blive. Tillad mig derfor nogle spørgsmål på et par områder.

Statsministeren lægger vægt på, at regeringen skal have et socialt ansigt. Han har endog talt om et socialt charter, som skal udarbejdes. Betyder det, at regeringen vil hjælpe de mange langtidsledige, der er på vej til at ryge helt ud af dagpengesystemet? Vi ved, at det for mange vil betyde økonomisk og menneskelig katastrofe. Vil regeringen ændre lovgivningen, således at man kan forblive i dagpengesystemet, og vil regeringen generelt afvise forringelser for de arbejdsløse?

Statsministeren lagde i sin redegørelse vægt på, at der skal gøres en indsats for de hjemløse og andre udstødte grupper. Jeg håber, regeringen er klar over, at dette også kræver en økonomisk indsats. Et lille eksempel viser, hvordan samfundet i øjeblikket prioriterer på disse områder: På finansloven for 1993 blev der afsat 50 mio. kr. til indsats for de udstødte grupper. Nogle mener, at det er mange penge, men det svarer faktisk til, hvad der i 1992 blev betalt i gyldne håndtryk til de direktører – ikke mindst i den finansielle sektor – der havde kørt deres virksomheder ned. Det er et udtryk for den prioritering, der foregår i samfundet.

Er regeringen villig til at ændre den prioritering, så der virkelig gøres en indsats – også økonomisk – for dem, der har hjælp behov, de